

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CALMEL, MIREILLE

Camera blestemată / Mireille Calmel;
trad.: Alina Beiu-Deșliu. – București
RAO International Publishing Company, 2005
ISBN 973-576-700-7

I. Beiu-Deșliu, Alina (trad.)

821.133.1-31=135.1

RAO International Publishing Company

Grupul Editorial RAO

Str. Turda nr. 117-119, București, ROMÂNIA

MIREILLE CALMEL

La Chambre Maudite

© as per XO Éditions, France, 2003

All rights reserved.

Traducere din limba franceza

ALINA BEIU-DEȘLIU

© RAO International Publishing Company, 2004

pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de

ALFÖLDI NYOMDA AG

Debrecen, Ungaria

septembrie 2005

ISBN 973-576-700-7

*Tuturor femeilor bătute, violate și umilite,
din toate timpurile și de pretutindeni.
Celor pentru care deosebirea, ca și viața, sînt o povară.
Celor care tinjesc după dreptate,
libertate și iubire.
În sfîrșit, celor care – fie bărbați, fie femei –
se luptă pentru ca speranța să nu moară niciodată.*

PROLOG

Nu era chiar spaimă. Doar o ușoară apăsare, pe care-o simțea coborîndu-i din piept pînă la pulpele lipite de coastele măgarului. Una dintre acele senzații care te cuprind adesea la căderea nopții, cînd luna, rotundă și plină, este ascunsă din cînd în cînd de o ceață întunecată, zdrențuită de briză. Avea impresia că turnurile acelea, a căror formă masivă, neagră și impunătoare se distingea pe stîncă, tocmai la capătul drumului, nu vor reuși să-i ofere un refugiu.

Atunci, ca să alunge acest fior absurd și caraghios, abatele Barnabé își făcu semnul crucii peste pelerină, își coborî gluga și-și rezemă hotărît pumnul de stiletul de argint pe care-l purta la cingătoare.

Se calmă: în jur domnea liniștea, iar cele două ziduri cît un stat de om, înălțate de o parte și de alta a acelei porțiuni de drum, îi opreau pe lupi să-i atace pe trecători. Își îmboldi apoi animalul obosit.

– Aici este, messire¹!

François de Chazeron, seniorul de Vollore și Montguerlhe, se lăsă să alunece de pe cal. Părea nemulțumit. Nu-și descleștase fălcile de cînd comandantul gărzii venise să-l ia, în dimineața aceea, de la reședința sa din Vollore. Fără să comenteze, comandantul, care se ocupa în numele seniorului de împărțirea dreptății, descălecă și el. La cîțiva metri de

---

¹ Messire – apelativ deferent adresat preoților, medicilor, avocaților etc (n.tr.)

ei, pe drum, doi călugări își făceau de lucru, mormăind printre dinți, înconjuțați de o ceată tot mai mare de gură-cască, atrași de cumplita descoperire.

Comandantul nu trebui să-i pună pe soldații din mica escortă care-i însoțea să intervină. Alura impresionantă și arogantă afișată de seniorul ținutului îi făcu pe cei din jur să se imprăștie, reculeși, murmurând rugăciuni.

Superiorul mănăstirii din Moutier, Guillaume de Montboissier, îi întâmpină salutându-i cu o înclinare a capului, gest la care François de Chazeron răspunse în silă. Relațiile dintre cei doi se răciseră de când seniorul îi refuzase abatelui fondurile necesare pentru construirea unei noi capele, spunându-i că era inutilă și pretențioasă. Abatele se supăraseră, dar lucrurile se opriseră aici.

Arătând către făptura prăbușită pe pământul gol, batătorit, comandantul gărzii constată cu milă în glas:

– Este a cincea...

– Știu să număr, Huc! i-o rețeză scurt François de Chazeron, dînd la o parte cu piciorul lîntoliul care acoperea, pudic, cadavrul.

– Un lup, cu siguranță, trase el concluzia.

Huc de la Faye nu comentă. Trupul sfișiat de gheare, care încă mai păstra o expresie de spaimă în ochii sticloși, spunea totul. Totuși, Huc era nedumerit. Cu siguranță că nici un lup n-ar fi putut să treacă de zidurile înalte imediat după atacul precedent, care avusese loc cu trei luni mai înainte.

– Se știe cine este? întreba Chazeron.

– Este un frate exorcist venit de la Clermont, îi răspunse Guillaume de Montboissier. Îi cerusem să elucideze aceste crime, dar se pare că n-a avut mai mult succes decît predecesorul său.

François de Chazeron scrută privirea abatelui din Moutier, care rămase însă neclintit.

– Chiar așa? îl întreba ironic, cu un suris ușor plutindu-i pe buzele subțiri.

Huc de la Faye interveni:

– Messire, nu putem ignora zvonurile care circulă, cu toate ciudațeniile astea... Chiar și eu sint nedumerit. De ce numai preoți și, de fiecare dată, cînd e lună plină? Sperasem că aceste ziduri vor pune capăt superstițiilor, dar nu fac decît să le întărească prin lipsa lor de eficiență.

– Simplă coincidență, îl întrerupse François de Chazeron, vizibil enervat.

– Tulburătoare totuși, nu puteți nega, întări Guillaume.

– Haide, abate, să fim serioși...

– Uitați-vă, messire de Chazeron, la omul asta, porunci Guillaume, întinzînd degetul spre chipul tumefiat al defunctului, priviți-l și spuneți-mi dacă trăsăturile acestui om, a cărui menire era să alunge demonii, nu oglindesc cea mai mare spaimă, aceea de a se fi întilnit în noaptea asta cu Satana!

François de Chazeron stăruia cu privirea nu asupra chipului care-i era arătat cu insistență, ci asupra pumnului înțeleștat. Un singur pas fu de ajuns ca să ajungă acolo; forța degetele să se desfacă și descoperi ceva ce-i smulse un strigăt de uimire. În cauzul mîinii cu degetele mînjite de sînge încheștat, peri cenușii de blană de lup se amestecau cu fire lungi și fine de păr negru omenesc.

De cîteva zile, o undă rece se simțea în aer, deși pădurea care acoperea munții din Auvergne nu-și schimbaseră înfașurarea. Abia dacă se vedeau cîteva petice de brumă în umbra făgașelor săpate de roți, de la Clermont-Ferrand pînă la Thiers. Pe pămînturile seniorului de Chazeron, luna decembrie se sfîrșea blind în acel an 1500, în ciuda cîtorva averse subite și reci.

François de Chazeron se instalase la Montguerlthe, ca să fie în centrul activității desfășurate de comandantul gărzii sale. Trista descoperire făcută de Huc de la Faye întărise zvonul superstițios că un vîrcolac își bătea joc de Biserică, ceea ce însemna că acesta nu putea fi decît însuși Satana. Amploarea pe care o lua această chestiune nu era deloc pe placul lui François.

Orgolios, autoritar și plin de sine, tânărul senior în vîrstă de numai 21 de ani aspira mai degrabă să atragă atenția celor de-un rang cu el, pentru a obține o funcție mai importantă, și să sporească valoarea domeniilor sale de la Vologne și Montguerlhe, decît să se ocupe de nedumeririle oamenilor lui.

Pentru moment, François de Chazeron se îndrepta împreună cu Huc spre ferma de la Fermouly, unde, exact după două săptămîni de la uciderea abatelui Barnabé, o fetiță de unsprezece ani afirmase că a văzut un lup sur dînd tîrcoale pe lîngă ziduri. Cum ferma se afla lîngă drumul dintre Thiers și Montguerlhe, la mică distanță de locul agresiunii, comandantul nu voise să ignore nici o ipoteză, chiar dacă se mai întîmplase deja în cîteva rînduri ca mărturisirile spontane, care-i fuseseră aduse la cunoștință, să nu fi avut la bază decît imaginația tîranilor.

François îl însoțise. Această ipotetică vînătoare de vîrcolaci îi oferea cel puțin prilejul de a fi văzut pe domeniile sale, lucru pe care neglijase să-l mai facă de cînd se apropia începutul de secol, eveniment care deschidea perspective pasionante cercetărilor sale de alchimist. De multe luni, în taina unui turn al castelului din Vologne, alambicurile lui distilau *alkaheist*, piatra filosofală care avea să prefacă plumbul în aur și să-i asigure bogăția.

Era aproape, o știa, o simțea. Mijloacele folosite pentru a-și atinge țelul n-aveau nici o importanță. Satisfacția pe care i-o ofereau experiențele sale merita orice sacrificiu. Iar acum nu va mai dura mult pînă cînd va putea străluci la Curtea Franței.

Astfel că toată povestea asta îl sîcîia, îl îndepărta de prioritățile lui, de atamorul¹ lui și de satisfacțiile sale lubrice.

Cu gîndul la această plăcere de care era frustrat, pătrunse în curtea fermei din Fermouly, unde îl aștepta Armand Leterrier, arendașul lui. În timp ce Huc asculta mărturia copilei, fiica mezină a arendașului, cu ochi de un albastru metalic, Leterrier se apucă să-i prezinte lui François socotelile fermei.

Toate acestea reținură un timp atenția seniorului de la Vologne, pînă cînd prin fața ochilor îi trecu o siluetă fină și grațioasă, care, dincolo de fereastră, în curte, le împărțea celor care soseau grăsimi de pasăre. Simți un fior puternic.

– Cine e? îl întrebă deodată pe fermier, întrerupîndu-l.

Armand Leterrier urmări din ochi privirea stăpînului său și, flatat de interesul brusc al acestuia, răspunse simplu:

– Fiica mea cea mare, Isabeau.

– Pe toți dracii, prietene, exclamă François cu o sclipire sălbatică în ochi, e tare drăguță și gingașă! Cum se face că n-am mai văzut-o pînă acum?

– Fără îndoială că ați mai văzut-o, messire, dar s-a schimbat mult de cînd ați fost ultima oară pe aici. La cei 15 ani ai ei seamănă leit cu maică-sa, care a murit, și se poartă ca o adevărată doamnă. Dar n-o să mai stea mult la casa mea, fiindcă o mărit vineri, pe 15, cu Benoît, fiul cuțitarului¹ din Grimardie.

– Spui că o măriti. Fără aprobarea mea?

Tonul devenise dur. Armand începuse să se bilbie, rîsucindu-și boneta pe care și-o așezase pe genunchi la începutul discuției.

– Ba nu, messire, ba nu! Defunctul vostru tată binecuvîntase logodna copiilor acum doi ani și stabilise data căsătoriei. Nu știam că mai era nevoie și de consimțămîntul vostru.

– Cel al tatălui meu e de-ajuns, se liniști François, fără a-și putea lua ochii de la formele dulci ale lui Isabeau, puse și mai bine în evidență de o rochie de un verde sobru ca migdala. Dar n-ai vrea să-ți superi stăpînul, nu-i așa, arendașule?

– Firește că nu, messire! Nu ducem lipsă de nimic pe domeniile voastre și n-am de ce mă plînge. Ba dimpotrivă, n-am decît laude la adresa domniei voastre, se grăbi să răspundă Armand, fericit că evitase să-l supere pe Chazeron.

¹ Alambic mare folosit de alchimiști (n.a.)

¹ Aici, fabricant de cuțite (n.a.)

La aceste cuvinte, seniorul din Vollore catadicsi să-și dezlipească privirea de la fereastră și o aținti asupra bietului nenorocit, dintr-odată mai puțin sigur pe el. Își desprinse de la briu o pungă de piele și aruncă două monede din argint pe masa în fața căreia stăteau de vorbă. Armand holbă ochii, în timp ce monedele aterizau, cu un clinchet promițator.

– Să le folosești pentru cei doi porumbei, prietene. Ia-le! Hai! Ia-le, insistă François, cu o privire parșivă.

Armand șovăi o clipă, apoi, neputînd să reziste ispitei, înhață cei doi scuzi, îmbujorîndu-se:

– Senioria voastră e foarte bună cu copiii ăștia.

– Tocmai de asta înțeleg să fiu răsplătit de fiica ta, arendașule! O voi aștepta la castelul din Montguerlhe de îndată ce se va sfîrși ceremonia. Pentru banii ăștia, înțeleg să fie încă fecioară, desigur, sfîrși François cu cinism, deloc impresionat de chipul răvășit al lui Armand, care învîrtea acum monedele printre degete de parcă l-ar fi ars.

– Uitați-o pe copila asta, seniore François, altfel, asupra pămînturilor voastre se vor abate mari nenorociri, șopti în spatele lui o voce ștearsă.

François de Chazeron se întoarse furios și zări o bătrînă care, confundîndu-se, în hainele ei de văduvă, cu negrul vetei, rămăsese neobservată atunci cînd el intrase în bucătărie.

– Cine ești, de cutezi să te împotrivesți dorințelor stăpînului tău? tună François, fără nici un respect față de mîinile zbîrcite, încrucișate peste lucrul de mînă neterminat.

– Este soacra mea, messire, interveni Armand, voind parcă să o scuze. Nu trebuie să vă sinchisiți de vorbele ei...

– Taci, fiule! Ai uitat ce-mi datorezi?

Timp de o clipă, vocea ei devenise gravă. Armand tremura, prins între autoritatea bătrînei și privirea întunecată a seniorului său.

– Sint Amélie Pigerolles și mi se spune Turlleteuche, ca și mamei mele, Turlleteuche, spuse bătrîna, sfidător.

François de Chazeron se strîmbă. Turlleteuche, vrăjitoarea aceea pe care niște oameni de vază o omorisera în 1464, cu 15 ani înainte de nașterea lui. Vinovatul fusese

pedepsit să facă un pelerinaj la Saint-Claude, aducîndu-i sfîntului o luminare de 4 livre, dar blestemul nefericitei îl ajunsese cîteve săptămîni mai tîrziu. Murise cu obrazul tumefiat, în chinuri groaznice. François auzise adesea, în copilărie, povestea aceasta. Le ura pe vrăjitoare. Îi ura pe toți cei care i se împotriveau. Se strădui totuși să-și îmblînzească tonul:

– Ești și tu vrăjitoare?

– Nici vorbă, messire, nici vorbă! I-am preluat doar porecla. Dar nu luați în deșert nebunia unei femei bătrîne...

François izbucni într-un ris rautăcios. Ar fi fost de-ajuns să pocnească din degete pentru ca nebuna să-și sfîrșească zilele pe rug. Se ridică și se proțăpi între ei, mîndru și aspru:

– Vreau fecioria acestei fete, arendașule, și o voi avea! Gîndește-te la ai tăi, e mai bine s-o am de bunăvoie decît cu forța!

După aceste cuvinte, seniorul din Vollore ieși grăbit, intîlnindu-se, fără să-și aplece privirea, cu Isabeau care intra în casă fredonînd și îl salută cu o reverență.

Isabeau se prăbuși plîngînd în poala bunicii ei, fără să-și privească tatăl care, cu capul plecat, tocmai îi poruncise să se supună voinței seniorului lor. Bunica puse o mînă firavă pe părul castaniu, lung, al fetei, împletit într-o coadă care-i cădea pe sinii semeți.

– Nu mai suspina, fetiço, murmură ea, Dumnezeu te va scăpa de diavolul ăsta!

Isabeau credea și în Dumnezeu, și în ceea ce-i spunea bunica ei, care o crescuse de cînd mama îi murise la nașterea surorii sale mai mici, Albérie. Dar nu reușea să-și gonească din suflet o spaimă vecină cu groaza.

Chiar a doua zi, se duse să-l caute pe Benoit, logodnicul ei, pe care-l iubea din tot sufletul. El tocmai ascutea cuțite la tociță și se bucură cînd zări silueta lui Isabeau, însoțită de Mirette, o cătelușă mică și neagră. Cînd îi văzu chipul înlăcrimat pînă-n verdele de mușchi al ochilor, o duse mai departe de tovarășii lui. Acolo ascultă, cutremurat, mărturisirea ei.

Rămase o clipă tăcut, apoi, pufnind pe nări cu o furie neîmblinzită, îi luă mâinile între palmele lui fierbinți și aspre. Isabeau se simți încurajată, dar nu pentru mult timp. Benoît respiră adânc, căzu pe gânduri, apoi zise resemnat:

– Trebuie să ne supunem, Isabeau!

Ea vru să se desprindă, ca și cum vorbele lui ar fi ars-o, dar Benoît o strînse mai puternic în brațe și, cu toate că fata se albise la față, continuă cu tristețe:

– Știi la fel de bine ca mine care este obiceiul. Este drep-tul lui, Isabeau; dacă-l înfrunți, mori. Dacă-l înfrunți, mori! repetă el, ca și cum ar fi vrut să se convingă singur.

– Atunci prefer să mor! zise Isabeau cu voce stinsă. Este rău și crud, mi-e groază de el, cu toate că este atît de falnic!

– El e stăpînul, Isabeau. Orice am face, îi aparținem. Sîntem supușii lui. Am să te fac să uiți! Copiii noștri te vor face să uiți!

– Copiii noștri, Benoît?

Isabeau își aținti privirea disperată în ochii făurarului de cuțite:

– Cum să uit, dacă ar trebui să-i port și să-i hrănesc bastardul?

– Dacă s-ar întimpla una ca asta, bunica ta l-ar face să dis-pară pe copilul acestui diavol, îi șuieră Benoît printre dinți.

Isabeau izbucni în hohote de plîns și încercă din nou să se desprindă, însă Benoît o strînse la piept:

– Te iubesc, Isabeau! Mai mult decît orice pe lume. Dar să-l înfrunți înseamnă să mori! Să mori! repetă el.

Încă din copilărie nu auzise decît aceste cuvinte, această frază de capătii pe care nici un om simplu nu trebuia s-o uite vreodată, această supunere fără rezerve, pînă la renunțarea la orice demnitate și dorință. Și în fața lui era disperarea lui Isabeau, toată frumusețea ei, toată lumina, rîsul ei care avea să moară probabil pentru totdeauna, inocența ei răpită și, mai ales, încrederea pe care el i-o trăda, lăsînd-o pradă perversității lui François de Chazeron. Atunci, cu buzele umflate de mușcătura urii, spuse dintr-o suflare:

– Vom fugi, Isabeau! Imediat după binecuvîntare, vom fugi. Te voi scăpa de el, dar vom fi pierduți!

François de Chazeron fu cuprins de o furie surdă. O aș-teptase pe Isabeau, imaginîndu-și cu plăcere dorințele cărora avea s-o supună; adolescența aceasta îi bîntuia zilele mohorite. Caci, de 15 zile, ancheta referitoare la vîrcolac bătea pasul pe loc. Urma să fie lună plină, iar comandantul gărzii voia să-i întindă fiarei o cursă. François nu încercase să-l facă să renunțe la acest plan, dar îl prevenise că Satana nu putea fi păcălit și că, indiferent cum vor ieși lucrurile, el se va întoarce la Vollere. Cu toate că îi însoțea, ca să se distreze, pe soldații care băteau țîntutul cu torțe în mâini se gîndea mai mult la trupul fraged al lui Isabeau decît la pielea unor lupi de negăsit.

Așteptase deci ca ea să vină să ingenuncheze în fața lui de îndată ce auzise clopotele bătînd. Îi mai acordase timp să stea cu ai ei, la ieșirea din biserică, în fața ospățului plătit din banii lui. Dar trecuseră deja trei ceasuri de cînd îi binecuvîntase pe tinerii căsătoriți și, în locul lui Isabeau, aparuse Huc de la Faye.

– Au dispărut, messire!

– Tatal să fie ciomăgit! O să spună, pînă la urmă, unde se ascunde fie-sa.

– Și tatal părea să fie pe cît de mirat, pe atît de speriat. De altfel, chiar el a venit să mă caute cînd a descoperit că tinerii fugiseră. Cred că e prea laș ca să fi avut vreun amestec.

– Ciomăgește-l, totuși! mîrii François, bătînd cu pumnul într-o masă aflată la îndemînă. Și spune-i că, dacă nu reușesc s-o găsesc pe fata lui cea mare, am s-o dau pe mezîna gărzilor de la Montguerthe. Du-te! Și să nu-ți treacă prin minte să-mi discuți ordinele. Afurisita aia mică o să plătească, și, dacă nu ea, va plăti altcineva din neamul ei!

Huc de la Faye se feri să facă vreun comentariu, dar rupse fără nici o plăcere bastonul pe spinarea lui Armand, în marea sală a corpului de gardă.